

vidende om, at Dyret var smittet, skulde for-
 andres berhen, at en Straf kun skal indtræde,
 naar det solgte Dyr har havt en af de i § 2
 ommeldte farlige Sygdomme, idet vi gaae ud
 fra, at saa rigtigt det end er, at den, der vi-
 dende har solgt en Hest s. Ex. med Snive,
 foruden at tage Hesten tilbage ogsaa skal til-
 kjendes Straf, saa vil der ikke være tilstræk-
 kelig Grund til yderligere at straffe den,
 der kun har solgt en Hest, som var be-
 sængt med en Sygdom af mildere og i det
 Hele taget uskadelig Charakter; det forekommer
 os i sidstnævnte Tilfælde at være Straf nok,
 at han skal tage Dyret tilbage, og det vilde
 være for haardt yderligere at tilkjende ham
 Straf. Det tredje Forslag, vi have stillet til
 denne Paragraph, behøver ikke videre Omtale,
 da vi betragte det som en simpel Redaction.
 Hvad Uendingsforslagene til § 13 angaaer,
 da er det første ogsaa blot en simpel Redac-
 tion. Vi have troet, at denne Maade at ud-
 trykke Tanken paa var noget tydeligere, men
 vi have dog ikke anseet dette for at være af
 en saadan Betydning, at vi, naar der ikke
 havde været Andet at indstille, da vilde have
 andraget paa denne Redactionsforandring.
 Hvad derimod det sidste Forslag angaaer, troer
 jeg rigtignok, at man uden Betænkelse vil
 kunne vedtage det. Det gaaer ud paa, at
 disse Ord: „dog at det Offentlige, der har
 betalt Dyrlægen, hvad der paaligger Dyrets
 Eier at udrede, derfor hos denne maa lade sig
 fyldestgjøre.“ skulle udgaae. Det forekommer
 os, at disse Ord enten ikke udtrykke den Tanke,
 man har havt dermed, eller at de staae der
 aldeles overflødige. Er det Meningen, hvad
 jeg meest skulde være tilbøielig til at formode,
 at disse Ord tilsigte at give det Offentlige en

Ret til at afholde Udgifter paa Eierens Begne,
 saa udtrykke de ikke dette, idet de kun sige, at
 det Offentlige maa lade sig fyldestgjøre hos
 Eieren; Forudsætningen maa altsaa være, at
 det Offentlige har paa anden Maade en hjem-
 let Ret til at gjøre det; og skulle de blot til-
 kjendegive, at det Offentlige maa kunne affor-
 dre Eieren, hvad der ifølge Lovens foran-
 gaaende Bestemmelser paaligger ham, da ere
 de vistnok overflødige.

Indenrigsministeren: Jeg skal først
 omtale det sidste Forslag, som det ærede Med-
 lem nu netop forklarede. Jeg maa tilstaae, jeg
 troer ikke, at den Grund, der blev anført for
 det, vil holde Stik; tværtimod troer jeg, at
 Affattelsen af § 13 er fuldkommen nølagtig;
 der kan ikke være Tanke om, at denne Sætning
 skulde hjemle det Offentlige Ret til at afkræve
 en Eier Betaling for Andet, end hvad der efter
 denne Lov paaligger ham. Men hvorfor staaer
 dette da i Loven? Ganste simpelt af den
 Grund, at Sætningen begynder saaledes: „Alle
 Udgifter ved Forretninger, som udføres af
 Dyrlægen efter det Offentliges Foranstaltning,
 udredes af Amtsrepartitionsfondet eller af ved-
 kommende Kæmnerkasse.“ Men nu kan § 7
 ligefrem medføre, at hvis Eieren viser Mod-
 villighed, Forretningen da bliver at udføre
 efter det Offentliges Foranstaltning, og det,
 som efter Lovgivningens almindelige Regler
 tilkommer det Offentlige, maa ogsaa gjælde
 her; naar Dyrlægen ikke havde faaet sit Ar-
 bejde betalt, s. Ex. med Hensyn til Rensning
 o. s. v., skal der ikke være Noget til Hinder
 for, at det Offentlige gjør sin Ret gjældende.
 Jeg troer, at Forholdet i saa Henseende er
 ganste simpelt og klart.